

LBRIS

We know
books

HANNAH GRACE

Icebreaker

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

*Patinajul a fost corabia pe care mi-am putut
deschide inima și sufletul.*

PEGGY FLEMMING

CAPITOLUL 1

ANASTASIA

– Din nou, Anastasia!

Dacă mai aud o dată *din nou* și *Anastasia* în aceeași propoziție, s-ar putea să-mi ies din minți.

Am fost tensionată de când m-am trezit azi-dimineață cu o mahmureală înfiorătoare, așa că ultimul lucru de care am nevoie acum este și mai multă suferință din partea antrenorii Aubrey Brady.

Mă concentrez ca să-mi reprim enervarea, cum fac la fiecare antrenament, când scopul ei este să mă aducă în pragul exasperării. Cu gândul că este o antrenore așa de bună datorită dedicării ei, hotărâsc că a arunca patinele spre ea trebuie să rămână doar un gând în imaginația mea.

– Ești neatentă, Stas! urlă ea, în timp ce noi zburăm pe lângă ea. Fetele neatente nu câștigă medalii!

Ce ziceam despre aruncatul patinelor spre ea?

– Haide, Anastasia! Depune un pic de efort măcar o dată!

Aaron chicotește, scoțând limba la mine când îi arunc o privire rece.

Aaron Carlisle este cel mai bun patinator de la Universitatea din California, Maple Hills. Când mi s-a oferit un loc la UCMH, dar partenerului meu de patinaj, nu, Aaron a fost din fericire în aceeași situație și am devenit parteneri. Este al treilea nostru an de patinat împreună și tot al treilea când pierdem.

Am o teorie: că Aubrey este un spion sovietic. N-am nici o dovadă și n-am dezvoltat bine teoria. De fapt, n-am dezvoltat-o deloc. Dar uneori, când țipă la mine să-mi îndrept spatele sau să ridic bărbia, jur că aud un pic de accent rusesc în vocea ei.

Ceea ce-i ciudat la o femeie din Philipsburg, Montana.

Tovarășa Brady a fost o vedetă a patinajului artistic pe vremea ei. Chiar și acum are mișcări delicate și controlate și se mișcă cu atâta grație, încât ți-e greu să crezi că poate să ție atât de tare.

Părul ei încărunțit e mereu strâns la spate într-un coc, lucru care-i accentuează pomeții, și este întotdeauna înfășurată în blana ei neagră artificială. Aaron glumește, spunând că acolo își ține ea toate secretele.

Se zvonește că trebuia să meargă la olimpiadă cu partenerul ei, Wyatt. Dar Wyatt și Aubrey exersau cam des ridicările, iar ea s-a trezit cu un copil în loc de o medalie de aur.

Din cauza asta este prost dispusă de când s-a apucat de antrenorat acum 25 de ani.

Sonata lunii se stinge, în timp ce eu și Aaron terminăm programul nas în nas, gâfâind unul lângă altul, încercând să ne tragem sufletul. Când auzim în sfârșit o singură bătaie din palme, ne despărțim și patinăm spre ceea ce, fără dubii, îmi va provoca următoarea durere de cap.

Nici măcar nu m-am oprit din patinat când își îndreaptă ochii ei verzi spre mine și mijeste privirea.

– Când o să-ți iasă aterizarea la Lutz? Dacă nu-ți iese, trebuie să-l scoatem din programul lung.

În afară de Brady, să-mi iasă un cvadruplu Lutz și să nu aterizez în fund este actualul blestem al existenței mele. Dumnezeu știe de când mă antrenez, dar nu prea îmi iese aterizarea. Aaron îl poate face fără greșală, de asta am convins-o pe coregrafă să-l introducă în programul nostru.

Mândria este o prostie. Și este o prostie și mai mare când vine vorba de patinaj artistic, pentru că, dacă nu-ți iese, te trezești cu fața pe gheață. Prefer să cad cu fața pe gheață decât să văd figura plictisită și dezamăgirea falsă a lui Aaron de fiecare dată când se sugerează să scoatem săritura.

– O să-mi iasă, doamnă antrenoare, zic eu cu cât de mult entuziasm fals posibil. Lucrez; încă nu-i perfectă, dar voi continua să mă antrenez.

Este o mică minciună, una nevinovată. *Lucrez*. Am uitat să menționez că lucrez la săritură când nu sunt pe gheață, mai ales când port echipamentul care mă ajută să fac săritura.

– Lucrează, minte Aaron, punând un braț pe umerii mei. Încă puțin AB.

Este drăguț din partea lui Aaron că e de partea mea și facem front comun în fața lui Aubrey de la KGB. În privat, îmi spune că singura cale să-mi iasă săritura este să mă dopez și să construiesc o mașină a timpului ca să-mi recuperez corpul de dinainte de pubertate.

Ea mormăie ceva imperceptibil și ne expediază lejer.

– Ne vedem mâine. Și ar fi grozav dacă nu ați fi amândoi mahmuri. Sunt destul de sigură că nici unul dintre voi nu va ajunge în echipa olimpică dacă mâncați de la In-N-Out înainte de antrenament. Ne-am înțeles?

La dracu'!

– Da, doamnă antrenor, zicem la unison.

Când în sfârșit ies din vestiarul fetelor, Aaron se uită la telefon, așteptându-mă pe hol.

– Ți-am zis că o să-și dea seama, mormăi balansând geanta spre el imediat ce sunt suficient de aproape ca să-l lovesc în stomac cu ea. Eu nici măcar n-am mâncat!

El geme la impact, smulgându-mi geanta din mâini și aruncând-o peste umăr.

– Femeia are nasul unui câine de vânătoare.

Ca majoritatea lucrurilor în viață, patinajul este mult mai ușor când ești bărbat, pentru că nimeni nu te ridică și nu te lansează prin încăperea de două ori pe zi.

În primul an, am pus cinci kilograme. Mă rog, au fost mai mult de cinci kilograme, dar Aaron a spus că devenisem prea grea ca să mă ridic, așa că de atunci n-am mai pus un gram pe mine.

Încerc să-mi respect cu religiozitate planul de alimentație, cu câte o petrecere pe ici, pe colo ca să rămân lucidă. Aniversarea

de 21 de ani a celei mai bune prietene a fost ocazia perfectă să mă dezlănțui un pic, chiar dacă a însemnat să o înfrunt pe Brady cu o mahmureală.

Urcăm în noua mașină G-Wagon a lui Aaron, cel mai recent cadou din vinovăție de la tatăl lui desfrânat, dar bogat, și ne îndreptăm spre casă. La finalul primului an, eu și Aaron am hotărât că ar fi grozav să locuim împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Lola. Programele noastre sunt similare, iar viețile noastre se învârt în jurul patinajului, așa că era rezonabil.

Aaron o ia pe Maple Avenue și se uită la mine cât eu cotrobăi prin poșetă după cel mai de preț lucru al meu.

– Ce scrie în agenda ta că faci în seara asta?

Îmi dau ochii peste cap, ignorând tonul lui provocator.

– Sex.

– Bleah, face el, încrețindu-și vârful nasului într-o grimasă. Este suficient de rău că ai program de somn și de mâncare, dar și sexul trebuie să-l planifici?

Nu minte în privința dormitului și mâncatului – fiecare minut al vieții mele este programat meticolos în agenda mea de încredere, lucru care prietenilor mei li se pare la fel de hilar și ridicol. N-aș zice că sunt obsedată de control, dar sunt o femeie care trebuie să dețină controlul.

Clar este o diferență.

Ridic din umeri și-mi reprim impulsul de a sublinia că eu măcar fac sex, spre deosebire de el.

– Ryan este ocupat, eu sunt ocupată. Vreau să-l văd cât mai mult posibil înainte să înceapă sezonul de baschet.

Ryan Rothwell are doi metri de perfecțiune athletică. Coordonator de joc și căpitanul echipei de la UCMH, tratează sportul cu aceeași seriozitate ca mine, ceea ce este perfect pentru o relație fără obligații. În plus, Ry este cel mai drăguț tip, așa că am devenit prieteni prin aranjamentul nostru reciproc avantajos.

– Nu-mi vine să cred că te mai culci cu el. Este dublu față de tine, cum nu te strivește? Nu, stai! Nu vreau să știu.

– Știu că-i dublu. Chicotesc, ciupindu-l de obraji până ce mă îndepărtează. Cam așa-i motivul.

Majoritatea oamenilor cred că eu și Aaron suntem mai mult decât parteneri, dar suntem mai mult ca niște frați. Nu că n-ar arăta bine, doar că niciodată n-am fost interesați romantic unul de celălalt.

Aaron este mult mai înalt decât mine și e suplu ca un dansator – are corpul sculptat, musculos. Părul negru este tuns scurt și jur că se dă cu rimel pentru că ochii lui de un albastru-deschis sunt încadrați de cele mai negre gene provocatoare de gelozie, contrastând din plin cu pielea lui palidă.

– Anastasia, oficial știi prea multe despre viața ta amoroasă.

Aaron nu se poate decide dacă-l place sau nu pe Ryan. Uneori, se înțeleg, iar Ryan îl vede pe Aaron pe care-l știu eu – cel amuzant. În restul timpului, ai crede că Ryan i-a distrus viața lui Aaron sau ceva de genul ăsta. Aaron poate să fie așa de nepolitic și de dur, încât devine jenant. Este imprezvizibil, dar Ryan trece peste asta și-mi spune să nu-mi fac griji.

– Promit să nu mai vorbesc despre asta până acasă dacă promiți că mă duci la Ryan mai târziu.

Se gândește un minut.

– Bine, ne-am înțeles.

Lola ridică privirea de la salata pe care o înjunghie agresiv cu furculița și pufnește.

– Eu doar mă întreb cui îi face sex oral Olivia Abbott ca să obțină rolul principal pentru al treilea an la rând!

Nu mă pot abține și mă înfior la cuvintele ei dure, dar știu că nu vorbește serios. Era afectată de azi-dimineață după cantitatea de alcool pe care am consumat-o azi-noapte la ziua ei de naștere, așa că n-a fost cea mai bună zi să aflu că nu a obținut rolul pe care și-l dorea.

Am fost la fiecare piesă din ultimii doi ani, iar Lo știe la fel de bine ca mine că Olivia este o actriță excepțional de talentată.

– Nu se poate să fie doar foarte talentată? Și să nu facă așa ceva?

– Anastasia, poți să mă lași să fiu meschină cinci minute și să te prefaci că nu știu că-i mai bună decât mine?

Aaron se aruncă în scaunul de lângă mine și se întinde să ia un morcov din farfuria mea.

– Cu cine suntem meschini?

– Olivia Abbott, răspundem la unison eu și Lola pe un ton de evident dezgust.

– Este grozavă. S-ar putea să fie cea mai tare fată din campus, zice el cu nonșalanță, fără a fi atent la felul în care Lola rămâne cu gura căscată. Este singură?

– Eu de unde să știu? Nu vorbește cu nimeni. Intră plutind, obține rolul pe care-l vreau eu și continuă să fie o anomalie.

Lola este studentă la actorie și probabil există vreo regulă nescrisă că trebuie să ai o personalitate exuberantă, pentru că toți de la cursul ei pe care i-am întâlnit sunt ca ea. De obicei, se dă o luptă obositoare pentru captarea atenției, chiar și ca spectator, dar Olivia este reținută și, din cine știe ce motiv, asta pare să-i deranjeze pe ceilalți.

– Îmi pare rău, Lols. Mereu există alte ocazii, zic eu. Știm amândouă că nu înseamnă nimic, dar ea oricum îmi trimite un sărut. Dacă te face să te simți mai bine, află că mie tot nu-mi iese aterizarea la Lutz. În curând, Aubrey o să-l scoată din program și o să mă alunge în Siberia.

– Oh, nu! Oficial ești un eșec. Cum o să mai poți pași vreodată pe gheață? Rânjește, iar ochii îi sclipesc cât eu mă încrunt la ea. O să-ți iasă, scumpo! Muncești din greu. Privirea ei se îndreaptă spre Aaron, care tastează pe telefon, complet neinteresat de conversația noastră. Hei, Prințesa Gheții! Mă ajuți?

– Hm? Scuze, da, și tu ești tare, Lo!

Sunt surprinsă că nu văd cum iese abur din urechile Lolei când ea urlă la el că nu o ascultă.

Mă retrag încet spre dormitorul meu, nedorind să atrag atenția asupra mea și să fiu prinsă în mijlocul certeii dintre colegii mei de apartament. Să locuiești cu Aaron și cu Lola este ca și cum ai sta cu frați care-și doresc mereu să fie doar copii.

Aaron, la fel ca mine, este singur la părinți. Copilul-miracol pentru părinții lui în vârstă din Vestul Mijlociu, disperați să-și salveze căsnicia. Să locuiască împreună cu alți oameni după

ce a fost mândria și bucuria părinților lui timp de optsprezece ani a fost o tranziție importantă pentru el, dar și pentru noi, cele care trebuie să locuim cu el și cu toanele lui.

Acum, când el nu este în Chicago, relația dintre părinții lui nu e grozavă și mereu știm când lucrurile stau foarte prost, pentru că Aaron primește un cadou insuportabil de scump și de inutil.

Cum ar fi un G-Wagon.

Spre deosebire de noi doi, Lola provine dintr-o familie numeroasă. Să fie cea mai mică și singura fată i-a garantat locul principal în casă și n-are nici o reținere când vrea să-l pună la locul lui pe Aaron.

Încă stau ascunsă în camera mea când îmi vibrează telefonul, iar pe ecran apare numele lui Ryan.

Ryan: *„Băieții vor să dea o petrecere în seara asta. Ne vedem la tine? Trebuiau să meargă la o întâlnire sau ceva de genul ăsta, dar acum rămân acasă. Vreau să fiu singur cu tine“.*

Eu: *„Sigur, dar colegii mei de apartament sunt aici. Va trebui să nu facem gălăgie“.*

Ryan: *„Ha! Ar trebui să-ți oferi sfaturile astea în oglindă. Acum ești liberă?“*

Eu: *„Da, vino!“*

Ryan: *„Am plecat. Aduc de ronțăit“.*

– Toată lumea s-a calmat? strig eu cu precauție, ieșind din dormitor spre camera de zi.

Amândoi sunt concentrați la reluarea serialului *Minți criminale* de la televizor, dar aud un vag „Da“ drept răspuns, informându-mă că mă pot apropia în siguranță.

Mă aplec peste canapea ca să iau un pumn de floricele din castronul dintre ei, spunându-mi să adaug asta în tabelul meu cu mâncare când mă întorc în camera mea.

– Deci echipa de baschet dă o petrecere. Mă întrebam...

– Dacă mergem cu tine? mă întrerupe Aaron, părând neobișnuit de plin de speranță.

-Nu?

Lola se întoarce spre mine, cu bucele ei roșcate săltându-i în jurul umerilor și cu încântare pe toată fața.

-Dacă ne deranjează că Ryan vrea să vină aici?

-Da. Cum ai...

-Scoate banii, Carlisle! Râde, întinzând mâna, iar el îi pune în palmă câteva bancnote de 20, mormăind ceva în timp ce ea numără banii. Am auzit de petrecere și nu cred că aveai chef să te freci de boboci beți care se sărută de partea cealaltă a ușii. Ne ducem acolo.

Casa noastră este unul dintre cadourile mai bune de *iertare* din partea tatălui lui Aaron. I l-a făcut fie după aventura lui cu secretara, fie înainte să decidă să se culce cu designerul de interior. Maple Tower este un bloc frumos la marginea campusului, iar apartamentul nostru are o priveliște grozavă și multă lumină naturală.

În clădire nu sunt doar studenți, așa că e un loc liniștit, dar suficient de aproape de toți ceilalți, deci este ușor să te întorci acasă de la petreceri.

Eu și Aaron n-ar trebui să mergem la petreceri, dar pe Aubrey nu o poate afecta ceva ce nu știe.

Mă uitam la Lola cum probează zece ținute diferite, când Ryan îmi trimite un mesaj să-mi spună că, în sfârșit, urcă, oferindu-mi o scuză să o las cu cele zece rochii negre aproape identice.

La început, mi se păreau ciudați fluturașii pe care-i simțeam când se auzea un ciocănit și știam că Ryan era de partea cealaltă, dar acum este plăcut.

Când îi deschid, umple cadrul ușii. Părul lui blond ciufulit încă este umed și miroase puternic a portocale și a ceva ce nu pot să identific, care acum în mod ciudat este reconfortant pentru mine. Se apleacă și-și lipește ușor buzele de obrazul meu.

-Bună, frumoaso!

Îmi dă punga cu gustări pe care mereu insistă să o aducă pentru că se pare că eu nu mănânc suficient și n-am nimic bun de mâncare cât el e aici. Ryan mănâncă mai mult decât orice

persoană pe care o cunosc, iar versiunea lui de mâncare bună este plină de zahăr.

Din cine știe ce motiv, Aaron și Lo se uită la noi din camera de zi de parcă n-au mai văzut ființe umane. Ryan râde când îi vede; din fericire, s-a obișnuit cu glumele lor și îi salută liniștit în timp ce îl conduc spre dormitorul meu.

-Hei, Rothwell? strigă Lola când ajungem la ușa mea.

El îmi dă drumul la mână și se întoarce spre ea.

-Da?

Ea stă aplecată peste speteza canapelei și-mi dau seama după expresia ei răutăcioasă că nu vreau să aud ce are de zis.

-Cum dormitorul meu este lângă al lui Stassie și o să-ți aud gemetele și alte sunete toată noaptea - din spatele lui, eu fac ochii mari -, îmi dai codul de la camera ta ca să nu trebuiască să mă lupt pentru baia comună de la petrecere?

Din motive de siguranță, cazările din campus au încuietori cu cod electronic la ușile dormitoarelor. Camera lui Ryan are o baie privată, așa că cererea lui Lo este o idee bună din moment ce cozile la baie devin ridicole pe măsură ce lumea se îmbată tot mai tare.

Trebuie lucrat serios la modul cum cere ea asta.

-Sigur, și-l trimit prin SMS. Să nu-ți bagi nasul, Mitchell! O să-mi dau seama dacă o faci.

Ea face un semn de pace.

-Pe cuvânt de cercetaș. Să vă bucurați de partida de amor!

-Dumnezeule, Lols! mormăi suficient de tare ca ea să mă audă când îl trag pe Ryan în camera mea, departe de ea. Îmi cer scuze!

-Îmi place de ea. Este amuzantă.

Chicotește, cuprinzându-mi fața în mâini și înclinându-mi capul ca să mă sărute.

La început este delicat, apoi mai apăsător pe măsură ce limba lui se mișcă pe a mea. Măinile lui coboară pe corpul meu până când ajung pe coapse, ridicându-mă cu o mișcare rapidă. Îmi petrec automat picioarele în jurul taliei lui, corpul meu fiind familiarizat cu al lui după ce am făcut asta de așa de multe ori.

Dincolo de ușa mea se aud zgomote, ceea ce mă face să cred că ies colegii mei de apartament, dar Ryan îmi fură atenția cu fiecare sărut fierbinte presărat pe gâtul meu. Ar trebui să verific dacă ei se aud, dar brusc asta ajunge la finalul listei de lucruri din mintea mea când Ryan mă coboară pe pat și se urcă peste mine.

– Cum ți-a fost ziua? mormăie el la urechea mea.

Mereu face asta. Mă sărută perfect, își așază corpul între picioarele mele, pune suficientă presiune ca eu să mă foiesc, îmi amestecă gândurile și apoi mă întreabă ceva banal cum ar fi cum mi-a fost ziua.

În clipa în care încerc să articulez un răspuns, își bagă degetele pe sub tricoul meu și își trece nasul peste curbura maxilarului meu. Simt cum fiecare centimetru de piele vibrează și nici măcar nu mi-a făcut ceva.

– A fost, hm... Am patinat...

Corpul lui se zguduie de râs.

– Ai, hm, patinat? Pare interesant. De ce nu-mi spui mai multe, Allen?

Îl urăsc. Chiar îl urăsc.

Mormăie ceva incoerent despre gheață și despre ruși în vreme el ne dezbracă pe amândoi până ce rămânem în lenjeria intimă. Ryan ar face și un zeu grec să plângă lângă corpul lui – are pielea bronzată de la casa lui de vară din Miami și un trunchi cu mai mulți mușchi abdominali decât pot să număr.

Uit de zeul grec, pentru că îmi vine să țip.

Prinzându-mi chiloții în părți, așteaptă ca eu să încuviințez din cap înainte de a-i trage lent în jos pe picioare, aruncându-i în spate și deschizându-mi larg picioarele.

– Stas.

– Da?

Are fruntea încruntată.

– Lola chiar poate să aud cum ți-o trag?

CAPITOLUL 2

NATHAN

Lângă penisul meu este o mână care nu-i a mea.

Ea a adormit repede, sforăind zgomotos cu mâna pe talia mea și băgată în chiloții mei. O scot ușor și o examinez – unghii lungi, inele Cartier și un Rolex pe încheietura suplă.

„Cine naiba este?”

Chiar și după o noapte de naiba știe ce, ea miroase a parfum scump, iar pe umărul meu sunt șuvițe de păr lung blond-auriu întinse pe umărul meu, ea stând întinsă în spatele meu.

N-ar fi trebuit să merg la petrecerea de azi-noapte, dar Benji Harding și restul echipei de baschet știu să te convingă. Oricât de mult îmi place să dau o petrecere, nimic nu se compară cu a merge altundeva și a te întoarce la o casă liniștită, care să nu fie plină de mizeria făcută de alții.

Doar dacă nu cumva este vorba de genul ăsta de dezordine. În care în patul tău este o femeie și nu-ți amintești cine naiba este.

Partea rațională a creierului meu îmi spune să mă rostogolesc și să mă uit la ea, dar altă parte, care-și amintește toate situațiile idioate în care am nimerit, îmi spune că Nate, când e beat, este un nesimțit.

Acea parte din creierul meu își face realmente griji că ea ar putea fi sora sau, mai rău, mama cuiva.

– Poți să nu te mai miști? se răstește oaspetele meu misterios. Care-i treaba cu voi, sportivii, și trezitul dis-de-diminează?

Vocea aia. Este o voce pe care mi-aș dori să nu o recunosc.

„Oh, la dracu!”

Mă întorc ușor ca să-mi confirm cea mai groaznică temere: că azi-noapte m-am culcat cu Kitty Vincent.

Și așa este.

Pare liniștită când încearcă să doarmă; trăsăturile ei sunt moi și delicate, buzele sunt rozalii și strănse. După cât de calmă arată acum, n-ai crede că-i absolut furioasă...

– De ce te holbezi la mine, Nate?

Deschide ochii și mă dezintegrează cu o singură privire, ca un dragon blestemat, așa cum este.

Kitty Vincent este tot ce-i greșit la fetele cu bani care au cardul de credit al lui tati, o subspecie de femei de la UCMH pe care se întâmplă să o cunosc foarte bine. Experiență pe care practic am căpătat-o făcând sex cu toate.

Cu excepția acesteia.

N-ar fi trebuit niciodată să fac cu ea.

Nu-i nimic în neregulă la felul în care arată. Ca să fiu sincer, este o bombă. Doar că-i o ființă umană execrabilă.

– Ești bine? o întreb eu cu grijă. Ai nevoie de ceva?

– Vreau să încetezi să te mai holbezi la mine de parcă n-ai mai văzut o femeie goală în patul tău, se răstește ea, rezemându-și corpul de tăblia patului. Știm amândoi că ai mai văzut. Și mă sperii.

– Sunt șocat, Kit. Eu... nu-mi amintesc cum s-a întâmplat asta...

Îmi amintesc că am fost la petrecere și că încercam să obțin numărul lui Summer Castillo-West, dar am fost refuzat în mod tragic până pe 4 septembrie. Îmi mai amintesc că am jucat ping-pong cu Danny Adeleke și că am pierdut, lucru pe care aș prefera să nu mi-l amintesc, dar tot nu-mi amintesc cum s-a întâmplat asta.

– Oh, la dracu! Stai, tu nu te vezi cu Danny?

Ea își dă ochii peste cap și se întinde după poșeta aflată pe noptiera de lângă pat, înjurând când descoperă că i s-a descărcat

bateria de la telefon. Dându-și părul de pe față, se uită în sfârșit la mine. În viața mea n-am văzut o femeie mai iritată.

– Ne-am despărțit.

– Bine, bine. Nasol, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Unii ar zice că încerc să fiu o gazdă politicoasă, elegantă, dar ea își ridică una din sprâncenele perfecte și se încruntă la mine.

– De ce te interesează?

Îmi frec nervos maxilarul cu palma, încercând să mă gândesc la un motiv. Are dreptate. Nu-mi pasă, urăsc persoanele care înșală și m-am panicat, dar cum ei sunt despărțiți, n-am de ce să-mi fac griji.

– Încerc doar să fiu amabil.

Îmi oferă cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată, își coboară picioarele de pe pat și se îndreaptă în fundul gol spre baia mea. Mi-e greu să mă concentrez la cât de bine arată pentru că, aruncând o ultimă privire neinteresată peste umăr, se încruntă la mine.

– Dacă vrei să fii amabil, cheamă-mi un Uber!

„Slavă Domnului!”

– Sigur.

– Doar Select, Nate. Este suficient că o să fiu văzută plecând de aici. Nu mă face să sufăr și mai mult fiind zgârcit.

După ce trânteste ușa de la baie și aud dușul pornind, știu că pot să urlu în pernă toate înjurăturile pe care le știu.

Stau în fața ușii, privind cum Kitty se urcă în Uberul ei – Select, evident, din cauza potențialei rușini.

Trecându-mi mâna prin păr, nu-mi pot da seama cum am ajuns aici după ce am jurat că anul ăsta va fi diferit.

Îmi amintesc clar cum i-am spus lui Robbie, cel mai bun prieten al meu, pe drumul din California spre Colorado, că ultimul an de colegiu va fi diferit. Cred că am zis-o de cel puțin douăzeci de ori pe drumul nostru de două zile alimentat cu cafea.

A durat trei săptămâni.

Ies repede din starea în care-mi plâng de milă când în spate aud o mormăială. Robbie și ceilalți colegi ai mei, J.J. și Henry,

stau în camera de zi, bând din căniile lor de cafea precum actorii din *The View*.

– Măi, măi, măi, zice cu aroganță Robbie. Ce s-a întâmplat, târfă mică?

Robbie mă terorizează de când aveam cinci ani. Tatăl lui, căruia după șaisprezece ani încă-i spun domnul H, a fost antrenorul echipei noastre locale de hochei pe gheață din Eagle County, unde am crescut. Acolo ne-am cunoscut și ne-am împrietenit, iar de atunci este un ghimpe în coasta mea.

Îl ignor și mă duc direct spre bucătărie, trecând de privirile lor curioase, îmi torn o cană de cafea, iar lui îi arăt degetul mijlociu în loc de satisfacția unui răspuns.

În timp ce înghit cafeaua în două secunde, încă le simt privirile asupra mea. Asta-i cea mai proastă parte când locuiești cu coechipierii tăi – nimic nu este secret.

Eu, J.J. și Robbie suntem în ultimul an și am locuit împreună de când am împărțit o cameră de cămin în primul an, dar Henry este nou în echipă și ni s-a alăturat la începutul semestrului.

Omul este incredibil la hochei, dar are de lucru la presiunea socială creată de faptul că faci parte dintr-o echipă sportivă. Nu i-a plăcut să stea la cămin și s-a chinuit să-și facă prieteni în afara echipei, așa că ne-am oferit să-l primim aici.

Mereu am avut un dormitor de rezervă, pentru că garajul nostru a fost transformat într-un dormitor cu acces special pentru scaune cu rotile pentru Robbie, iar Henry a fost mai mult decât recunoscător pentru ofertă.

După numai trei săptămâni de când este aici, vedem deja că este mai încrezător – probabil de asta nu mai are nici o rețineră în a-mi arunca invective împreună cu J.J. și Robbie.

– De ce te-ai culcat cu Kitty Vincent? mă întreabă Henry peste marginea căniile de cafea. Nu-i prea drăguță.

Oh, da, omul n-are nici un pic de tact!

– O să mă prefac că nu am făcut-o, amice. Nici ea n-a fost prea entuziasmată. Și nu-mi amintesc nimic, așa că nu contează. Ridic din umeri, intru în camera de zi și mă așez într-un fotoliu. Cum naiba ați permis voi trei să se întâmple asta?

Sunt suficient de matur să nu dau vina pe ei pentru greșeala mea? Evident. O să mă oprească asta? Nu.

– Frate, eu am încercat să te opresc să nu pleci cu ea, minte pe față J.J., ridicând defensiv din mâini. Ai zis că miroase bine și că are fund grozav. Cine sunt eu ca să mă bag între tine și iubirea vieții tale?

Gem puternic, iar capul îmi bubuie din cauza zgomotului. Dacă Jaiden pretinde că a încercat să mă oprească, probabil el a chemat Uberul și m-a urcat în mașină cu Kitty.

J.J. este copil unic, din mijlocul pustietății din Nebraska, așa că singura sursă de distracție în copilărie era să-și bată joc de cei din jur.

Părinții îl vizitează mereu în iunie ca să se poată alătura marșului Pride din L.A. împreună cu J.J., purtând cu mândrie insignele cu steagul pansexual. I-am cunoscut mai bine în timpul pe care-l petrec în casa noastră, deci știu că tatăl lui J.J. este la fel. Și nu știu cum le-a făcut față amândurora mama lui J.J.

Doamna Johal este o femeie uimitoare, cu răbdarea unui sfânt. Mereu se asigură că frigiderul nostru este plin cu diferite feluri de curry și de garnituri înainte ca ei să plece și are gust în privința filmelor de groază. Probabil de asta o iubesc așa de mult.

Ea s-ar putea să fie singurul motiv pentru care încă nu l-am omorât pe Jaden.

Robbie se fâșâie pe lângă mine și îmi pune pe umeri un braț care ar trebui să fie reconfortant.

– Concentrarea ta la școală și hochei a durat mai mult decât mă așteptam. Acum, haide, rezolvă-ți problemele! Trebuie să ne duci la cursuri!

Când am fost acceptat la Maple Hills, habar n-aveam ce voiam să studiez. Peste un an voi absolvi și tot nu sunt sigur că medicina sportivă este alegerea corectă.

Când am terminat liceul, am fost recrutat de Vancouver Vipers și mi-a fost greu să pun educația pe primul loc, mai ales că visul meu de când eram copil era să joc în NHL. Nu-mi doresc

decât să joc, dar știu că lucrurile mereu merg prost în hochei – o accidentare urâtă sau inevitabilă, și ți s-a terminat cariera.

Chiar și cu un loc care mă așteaptă în echipa visurilor mele imediat după absolvire, tot îmi doresc să-mi fi rămas în minte *ceva* din ce am învățat în ultimii trei ani, pentru ca planul meu de rezervă să merite.

Tatălui meu nu i-a plăcut că am plecat la colegiu în afara statului, dar și mai puțin i-a plăcut că am semnat cu o echipă de hochei, ca să nu mai zic că a fost una din Canada. Voia să *preiau afacerea de familie* și să gestionez stațiunea de schi până când aveam să ajung un bătrân ca el. Ideea de a ajunge ca tata a fost mereu suficientă ca să mă pună în mișcare și să-mi ating obiectivele.

Aș înțelege mai bine structura celulară dacă n-aș fi constant extenuat de antrenamente, ca să nu mai zic de obligația de a-i feri de belele pe colegii mei fantastici. Când Greg Lewinski a absolvit anul trecut și mi-a predat ștabela de căpitan, nu m-a pregătit pentru dădăceala de care e nevoie pentru ca ei să fie gata de joc.

Robbie mă ajută pentru că e asistentul antrenorului Faulkner. După un accident la schi în primul an de liceu, Robbie nu și-a mai recăpătat mobilitatea picioarelor și acum folosește un scaun cu rotile. Și-a schimbat abilitatea de a-mi striga prostii pe gheață la a le striga de pe marginea gheții.

Nimic nu-i face mai multă plăcere decât să-și vânture clipboardul uriaș în direcția mea și să-mi spună să joc mai bine. Băieților din echipă le place că eu încasez apostrofările lui Robbie, pentru că așa nu se ia de ei.

Un exemplu perfect este o zi ca asta. Vinerea, eu și J.J. avem cursuri în clădirea de științe, așa că avem o tradiție de respectat: mergem la patinoar pentru antrenament, dar mai întâi luăm niște gogoși de la Dunkin.

Este micul nostru secret, dar J.J. știe că, dacă suntem prinși, tot pe mine o să cadă vina, așa că nu-l deranjează riscul. Vinerea, ultimul curs este ultimul lucru care-mi place, așa că nici pe mine nu mă deranjează riscul.

Mă uit leneș pe Insta, așteptându-l pe J.J. în afara laboratorului, când îi aud tonul vesel ridicându-se pe măsură ce se apropie de mine.

– Ești gata să iei bătaie după mahmureală?

– Nu e nimic ce nu poate fi rezolvat de o gogoasă cu bomboane curcubeu. Oricum e bine să transpiri alcoolul. Mă pregătește pentru diseară.

Sprâncenele lui se unesc.

– Despre ce vorbești? Tu n-ai văzut conversația de pe grup?

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că Robbie decisese că seara urma să dăm o petrecere. Primul nostru meci va fi abia peste două săptămâni, iar la noi este o tradiție să întâmpinăm sezonul cu una sau cinci petreceri.

În clipa în care mă uit pe grup, văd mesajele pe care încă nu le-am citit.

IepurașiiPuc

Bobby Hughes: „Cred că mor“.

Kris Hudson: „Drum bun, amice!“

Robbie Hamlet: „Bem la noi în seara asta?“

Bobby Hughes: „Cum ar zice Michael Scott, sunt pregătit să fiu rănit din nou“.

Joe Carter: „Aduc tabla de ruletă pentru tequila“.

Henry Turner: „E-mailul de la Faulkner zice să mergem în sala de festivități, nu la patinoar“.

Jaiden Johal: „Ce naiba?“

Henry Turner: „L-a trimis acum o oră“.

Sala de festivități este un spațiu comun în zona centrală a clădirii de sport. Cei mai mulți dintre noi nu prea petrec timp acolo decât dacă dau de belele; este locul unde antrenorii lucrează în afară de antrenamente și de meciuri. Acolo au loc ceremoniile la sfârșit de an. Dacă suntem chemați acolo, asta înseamnă că unul dintre noi a dat-o rău în bară – și sper că n-am fost eu.

– Nu știu ce se întâmplă, zice J.J. când urcă în mașina mea. Îl știi pe Josh Mooney, tipul de la baseball de la cursul meu? A zis

că și antrenamentul lor a fost anulat. Și ei trebuie să se ducă în sala de ceremonii, dar lor li s-a zis să meargă la treizeci de minute după noi. Foarte ciudat, omule!

Este a treia săptămână din semestru. Ce poate fi atât de rău?

Suntem în mare belea.

Când intrăm pe ușă, antrenorul nici măcar nu se uită la noi. Jumătate din echipă este deja în fața lui, fiecare având aceeași expresie pe care o recunosc: teama. J.J. se așază lângă Henry și se uită la mine cu o expresie care zice „Stai să vezi, căpitane!”

Pe Neil Faulkner nu vrei să-l enervezi. A câștigat de trei ori Cupa Stanley, apoi un șofer beat l-a accidentat pe șosea, distrugându-i brațele și piciorul drept, punând capăt pe loc carierei lui din NHL. M-am uitat de nenumărate ori la înregistrări cu vechile lui meciuri. Și chiar a fost – nu, încă este – un nemernic de temut.

Așa că faptul că stă pe scaun în fața întregii echipe, cu fața roșie de parcă e pe cale să facă implozie, dar nu zice nimic, îmi declanșează instinctul de „luptă sau fugi”. Dar echipa mea are nevoie de mine, așa că împung cu reticență ursul.

– Domnule antrenor, noi ne...

– Stai jos, Hawkins!

– Noi...

– Nu-ți mai spun o dată!

Întorcându-mă la coechipierii mei cu coada între picioare, îi văd că acum arată mai rău decât în urmă cu un minut. Îmi storc creierii, încercând să nu mă gândesc la ce am făcut, pentru că n-are cum să fie furios din cauza petrecerii la care am fost azi-noapte.

În afară de Henry, majoritatea bobocilor nu au fost acolo. Nu au vârsta la care pot să bea, așa că nu i-am invitat la petreceri cu noi. Nu că n-ar fi ieșit să se îmbete luând fraternitățile la rând, dar măcar nu le dau eu berea când ar trebui să fiu liderul lor responsabil.

Când ajung și Joe, și Bobby și se așază, antrenorul se mișcă în sfârșit – mă rog, pufaie, dar măcar face ceva.

– În optsprezece ani de când sunt la școala asta, niciodată nu mi-a fost așa de rușine ca în dimineața asta.

„La dracu’!”

– Înainte să continui, are cineva ceva de zis?

Se uită la fiecare dintre noi de parcă așteaptă să se ridice cineva și să mărturisească, dar eu chiar nu știu ce ar trebui să mărturisim. Am auzit de multe ori discursul cu *niciodată nu mi-a fost așa de rușine* de când am intrat în echipă – este discursul special al lui Faulkner –, dar niciodată nu l-am văzut așa de furios.

Cu brațele încrucișate la piept, se reazemă de scaun și clatină din cap.

– În dimineața asta, când am ajuns la patinoar, l-am găsit distrus. Deci cine a făcut probleme?

Sporturile de colegiu sunt pline de tradiții. Unele bune, altele proaste, dar oricum ar fi, sunt tradiții. Maple Hills nu-i diferit, iar fiecare sport are ciudățeniile și superstițiile sale, care sunt transmise din an în an.

Ale noastre sunt glume. Glume nesăbuite, copilărești. Unii împotriva altora, împotriva altor echipe, împotriva altor sporturi. Am auzit destule muștrări verbale din partea lui Faulkner de-a lungul anilor ca să nu permit să se întâmple asta cât timp sunt căpitan. Tipi egoiști se luptau să se întrecă unul pe celălalt și chiar pe ei înșiși, până în punctul în care școala era obligată să intervină.

Asta înseamnă că, dacă arena noastră a fost făcută praf, cineva nu m-a ascultat.

Mă aplec un pic în față ca să mă uit mai bine la coechipierii mei și nu-mi trebuie mai mult de 0,2 secunde ca să-l văd pe Russ – un student din anul doi, care joacă cu noi de anul trecut – că arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

Faulkner ridică vocea până în punctul în care se face ecou.

– Directorul este furios! Decanul este furios! Eu sunt furios! Credeam că am încetat cu glumele astea proaste. Ar trebui să fiți bărbați! Nu copii.

Vreau să zic ceva, dar gura mi-e uscată. Îmi dreg vocea, lucru care nu mă ajută, dar reușesc să atrag atenția. Iau o gură de apă și reușesc în sfârșit să vorbesc.

– Nu am depășit măsura, domnule antrenor. N-am făcut nimic.

– Deci, cineva a decis brusc să distrugă generatorul și sistemul de răcire? Patinoarul meu este pe cale să se transforme într-o piscină, iar tu vrei să cred că voi, clovnilor, n-aveți nici o legătură?

Asta-i foarte-foarte rău.

– Directorul ține o ședință cu toți studenții sportivi în cinci minute. Pregătiți-vă, domnilor! Sper că nici unul dintre voi nu dorește să urmeze o carieră în hochei.

Am zis deja *la dracu*?

CAPITOLUL 3

ANASTASIA

Agenda mea este într-un haos total, ireparabil, iar eu sunt groaznic de iritată.

Este opusul senzației de vineri care place lumii așa de mult. Ziua asta trebuia să fie fără probleme; m-am trezit sub un bărbat frumos, și restul zilei mele era perfect planificat. Sală, cursuri, antrenament cu Aaron, cina și, în sfârșit, să dansez până ce mă dor picioarele la ce petrecere părea mai distractivă.

Aveam până și opțiunea să-l văd din nou pe Ryan și să ne concentrăm la ce ne interesează pe amândoi cât mai are timp.

Dar, după e-mailul foarte pasiv-agresiv pe care l-am primit, lui David Skinner, directorul sportiv de la Maple Hills, prea puțin îi pasă de agenda mea sau de programul de antrenamente și cu siguranță nu-l interesează viața mea amoroasă.

Altfel de ce ar anula toate antrenamentele și ar cere tuturor studenților sportivi să vină în cel mai rău colț al campusului?

Este clădirea unde mișună și completează toți antrenorii pentru a ne face tuturor zile amare. În dimineața când am postat o poză cu textul *Doar bucură-te de locul unde ești acum*, nu mi-am dat seama că unde urma să fiu era o coadă imensă de studenți care încercau să intre în sala de festivități.

Sunt pierdută în gânduri furioase, la un pas de crimă, când două brațe musculoase mă iau de talie de la spate și simt buze lipindu-se pe creștetul meu. Îmi dau seama imediat că e Ryan